

jelölése után ő is eljut egy kíméletlen kijelentésig: „önbolondító beszéd”-nek nevezi tanárának azt a felszólalását, ami „teljes bizalommal, előlegezett szeretettel” üdvözölte a Babes és a Bolyai egyetem egyesítését, vagyis az önálló magyar egyetem megszűntét. Az *Erdélyi sorskerék* az önkéntes halálával bátran tiltakozó, önfeláldozóan protestáló művész mítosza helyett a kétségbeesetten megalázkodó, a letartóztatástól, a börtöntől rettegő, az utolsó le-

velével is a párt megyei (első?) titkárához forduló értelmiségi kálváriajárását eleve-níti meg. Szabédi alakja így kezd kiválni a mártírlegendák ködéből. Emberi formát öltve mutathat rá igazán a történelem embertelenségére – beváltva a könyv alcímének ígéretét.

Márkus Béla

KÉRI LÁSZLÓ: ANDRÁSKERESZT